

sætninger, som jeg her har søgt at forklare, virkelig stemmer med, hvad der findes deri, og der ikke skal ligge noget ganske Andet deri.

N. P. Jensen: Den sidste ærede Taler sluttede med, at han vilde haabe, at det maa lykkes at tilendebringe denne Reform i denne Samling. Jeg slutter mig fuldstændig til dette hans Haab, og det forekommer mig, at der er saa meget mere Grund til at slutte sig dertil, som mange af de Antydninger, han fremsatte om Forandringer, han kunde ønske indførte i Lovforslaget, vistnok i en væsentlig Grad stemme med dem, som i det Mindste Nogle af dem, der høre til det ærede Medlems Modparti, ogsaa kunne anse for ønskelige.

Naar vi naae den 9de Marts 1883 feire Krigsartiklerne deres 200-aarige Jubilæum. (Th. Nielsen: Lad det ikke ske!) Ja, det er ganske vist ønskeligt, at Krigsartiklerne ikke skulle komme til at holde dette Jubilæum, og der er jo ogsaa gjort forskjellige Forsøg paa at faae en Straffelovsreform ordnet. Forsøg bleve gjort i 1869 og i 1871, men intet af dem lykkedes. Jeg vil haabe, at det, der nu gjøres, maa lykkes. Men med alt det forekommer det mig dog, at det ikke er noget rigtig heldigt Tidspunkt, man har valgt til at gjentage Forsøget. Man skal ikke blive bange, det er ikke de storpolitiske Forhold, jeg sigter til. Men jeg skal bringe i Erindring, at vi nu i 5 Aar have behandlet Hærens Revision uden at være komne til Forstaelse, og det vilde dog ikke være unaturligt, at man ønskede at se, hvorledes den Hær vil komme til at se ud, for hvilken Straffeloven skal bringes til Anvendelse. (Kjær: Det sker ikke!) Nei, jeg tror heller ikke, at det sker; deri ere vi ogsaa enige. Det vilde imidlertid være ønskeligt, navnlig overfor et bestemt Forhold og da navnlig med Hensyn til Befalingsmændene. Gaar man nemlig Straffelisterne efter, vil det ses, at det langt overveiende Antal — man kan næsten komme til $\frac{5}{6}$ — af de Straffe, der dikteres for Subordinations- og Respektforseelser, dikteres for Forseelser, begaaede mod værnepligtige Befalingsmænd, hvorimod kun et ubetydeligt Antal ere begaaede mod faste Befalingsmænd, og det ligger i Sagens Natur. De faste Befalingsmænd have i selve deres Stilling og ved deres Erfaring en Autoritet, der støtter dem og gjør det let for dem at finde Lydighed, hvorimod det for de andre Befalingsmænd ofte mangler herpaa. Der kan ganske vist blandt de værnepligtige Befalingsmænd være dem, der medbringe den lykkelige medfødte Egenskab at kunne tilveiebringe Lydighed uden Straffemidler, men som oftest maa man støtte deres Autoritet ved Anvendelsen af Straffe. Derfor mener jeg, at det kunde være ønskeligt, først at faae Hærens revisoreret og saa komme med Straffeloven, hvis der var nogen Mulighed for, at Hærens Revi-

sion kunde finde Sted i denne Session eller i en nær Fremtid; men da man maa opgive Tanken herom og paa den anden Side maa anse det for en absolut Nødvendighed, at Straffeloven reformeres, saa er der intet Andet for; end at gaa til at søge at bringe det bedst Mulige ud af det Forslag, der foreligger. Hvad selve Udkastet angaar, har den sidste ærede Taler fortalt dets Historie, og jeg skal derfor ikke dvele derved. For mig staar det dog ikke ganske som en Gjenganger. Det er ganske vist tredie Gang, at der foreligger et saadant Udkast, men saaledes som det nu foreligger, har det med Hensyn til et Hovedspørgsmaal, nemlig Legemsstraffes Afkaffelse, ikke tidligere ligget for; og jeg tør derfor maasse tillade mig saavel at omtale Lovforslaget i dets Almindelighed som at gaa ind paa Einzelhederne af Paragraferne, hvad jo den sidste ærede Taler ogsaa gjorde.

Jeg har ved en tidligere Leilighed, i forrige Samling, udtalt her i Thinget, at jeg ikke var imod Afkaffelsen af legemlige Straffe, og jeg vedkender mig dette fuldt ud. Man maa imidlertid erindre, at vi have haft legemlige Straffe ikke alene for militære Forseelser, men ogsaa for saadanne, der efter den borgerlige Straffelov vilde blive dømt med Strafarbejde, og i sidstnævnte Tilfælde omfat Strafarbejde med Bånd- og Brød-Straf og Rottingslag. Alt komme bort deraf anser jeg for ønskeligt og nødvendigt, og det naas jo ved denne Lov, men jeg kan ogsaa være med til at kaffe legemlige Straffe for militære Forseelser, og det af Overbevisning; thi jeg tror, at Afkaffelsen vil være til Held for Hæren. Men jeg maa dog tilføie, at Meningerne om, hvorvidt det er heldigt at gaa denne Vej, ere i højeste Grad delte i Hæren, og man maa ingenlunde tro, at det er nogen almindelig Anskuelse der, at det vil være uden Fare at kaffe legemlige Straffe, uden at man paa den anden Side heraf bør tage Anledning til at rette nogen Bebreidelse mod dem, som tro, at det vil være forbundet med Fare at ophæve de legemlige Straffe. Men vil man kaffe dem, saa bliver Spørgsmaalet, om det, man sætter i Stedet, er et virksomt Middel til Subordinations- og Mandstugts Opretholdelse; thi, mine Herrer, vi ville Alle gjerne være humane og ogsaa tilveiebringe en human militær Straffelov; men hvis vi begaa den Feil at gjøre den for mild, saa rummes deri en overordentlig stor Fare, en Fare, som man har haft Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med andetsteds; thi dersom Befalingsmanden ikke i Loven selv finder de nødvendige Midler til overalt, hvor det findes nødvendigt, ved Hjælp af Straf at opretholde Subordination og Mandstugt, vil han være henvisst til at søge Midlerne udenfor Loven i Form af Dvælsler, i Form af Arbejde, og Dvælserne og Arbejdet vilde blive af overmaade anstrengende Natur for de Paagjældende, uden at